

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 marca 2020 r.

Pozycja 92

POSTANOWIENIE z dnia 7 maja 2019 r. Sygn. akt Ts 138/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. w sprawie zgodności:

art. 77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2018 r. , poz. 23, ze zm.) z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 i art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej z 14 września 2018 r. (data nadania), M.J. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym.

19 sierpnia 2016 r. skarżący wniósł do Sądu Rejonowego w T. powództwo o naprawienie szkody.

Sąd Rejonowy w T. rozpatrujący sprawę pod sygn. akt [...], pismem z 28 października 2016 r. wezwał skarżącego do osobistego stawiennictwa 19 stycznia 2017 r. pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania.

Skarżący wniósł 19 listopada 2016 r. o zniesienie terminu rozprawy ze względu na kolizję z rozprawą przed Sądem Okręgowym w W. (sygn. akt [...]).

W odpowiedzi na pismo skarżącego Sąd Rejonowy w T. w piśmie z 23 listopada 2016 r. zobowiązał go do przedłożenia w terminie 7 dni wezwania na termin rozprawy w sprawie o sygn. akt [...]. Pismem z 16 grudnia 2018 r. skarżący poinformował sąd, że zwrócił się drogą elektroniczną do sądu w W. o potwierdzenie terminu rozprawy wyznaczonej na 19 stycznia 2017 r., ale mimo monitów nie uzyskał potrzebnego zaświadczenia.

Sąd Rejonowy w T. w związku z brakiem żądanego potwierdzenia 31 grudnia 2016 r. odmówił zniesienia terminu rozprawy, a następnie 19 stycznia 2017 r. wydał wyrok zaoczny oddalający powództwo skarżącego w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt [...].

W związku z tym skarżący wniósł 20 lutego 2017 r. wniosek apelacyjny, którą Sąd Okręgowy w K. XIX Wydział Gospodarczy Odwoławczy 2 lipca 2018 r. oddalił (sygn. akt [...]).

3. W skardze konstytucyjnej skarżący wyraził wątpliwości co do faktu, że wyrok sądu apelacyjnego został wydany przez skład sędziowski, w którym składzie znalazł się sędzia delegowany przez Ministra Sprawiedliwości z sądu niższej instancji.

Jednocześnie zakwestionował zgodność przepisu, który umożliwia Ministrowi Sprawiedliwości delegowanie sędziego, za jego zgodą, do innego sądu z wyrażoną w Konstytucji zasadą rozpatrywania sprawy przez właściwy sąd.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Warunkiem skuteczności skargi konstytucyjnej jest spełnienie wymagań wynikających z Konstytucji oraz ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p.TK).

Obowiązki skarżącego związane z wniesieniem skargi konstytucyjnej określa art. 53 u.o.t.p. TK. Skarżący jest przede wszystkim zobligowany do określenia przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub inny organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji, następnie wskazania konstytucyjnych wolności lub praw, które zostały naruszone, czemu towarzyszyć musi także wyjaśnienie sposobu tego naruszenia.

2. Skarżący zakwestionował art. 77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, ze zm.), który umożliwia Ministrowi Sprawiedliwości delegowanie sędziego, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków sędziego lub czynności administracyjnych:

1) w innym sądzie równorzędnym lub niższym, a w szczególnie uzasadnionych wypadkach także w sądzie wyższym, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów,

2) w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej,

2a) w Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej – na wniosek Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej,

2b) w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych – na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych,

3) w Sądzie Najwyższym – na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego albo Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej w odniesieniu do sędziów delegowanych do tej izby,

4) w sądzie administracyjnym – na wniosek Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego

– na czas określony, nie dłuższy niż 2 lata, albo na czas nieokreślony.

Jednocześnie skarżący wskazał wyrok Sądu Okręgowego w K. z 2 lipca 2018 r. (sygn. akt [...]), jako „ostatnie” orzeczenie wydane w jego sprawie. Wyrok ten oddalał apelację na wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w T. z 19 stycznia 2017 r. (sygn. akt [...]) oddalający powództwo skarżącego o zapłatę. Tym samym nie wskazał on ostatecznego rozstrzygnięcia wydanego na podstawie zaskarżonego przepisu.

2.1. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że skarga konstytucyjna ma charakter konkretnej kontroli konstytucyjności aktów normatywnych.

Podstawową przesłanką skorzystania ze skargi konstytucyjnej, wynikającą z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jest wskazanie takich przepisów, które prowadzą do naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności skarżącego i jednocześnie stanowią podstawę ostatecznego orzeczenia sądu lub organu administracji publicznej.

Jednym z warunków dopuszczalności rozpoznania skargi konstytucyjnej jest zatem jej ścisły związek z konkretnym orzeczeniem sądu albo decyzją organu administracji publicznej. Skarżący nie może więc w drodze skargi konstytucyjnej kwestionować zgodności z Konstytucją aktów normatywnych niestanowiących podstawy indywidualnego rozstrzygnięcia w jego sprawie.

2.2. Treść skargi konstytucyjnej wskazuje, że skarżący nie kwestionuje podstawy rozstrzygnięcia jego powództwa o zapłatę, a jedynie wyraża wątpliwości dotyczące właściwego wyznaczenia składu orzekającego w sprawie jego apelacji. Kwestionując uprawnienie Ministra Sprawiedliwości wobec sędziów sądów powszechnych odniósł się do innego zagadnienia prawnego niż to, które było przedmiotem postępowania sądowego.

3. Ze względu na brak ostatecznego rozstrzygnięcia wydanego na podstawie kwestionowanego przepisu skarga konstytucyjna nie spełnia podstawowego wymogu określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.